

MEX MAGAZIN

3. évfolyam / 1. szám 2026 május

MEX MAGAZIN

a Mozgásjavító EGYMI képes magazinja

3. évfolyam, 1. szám, 2026. május

A szám szerzői:

Csordás Ákos, Dolányi Milán, Lady Robin Hood,
Somogyvári Izabella, Takács Lilla

A számban az alábbi alkotók képei láthatók:

Bende Lia, Csirke Kiara, Fige Florentina

A magazint kiadja a MOZGÁSJAVÍTÓ EGYMI Óvoda, Általános Iskola, Gimnázium,
Fejlesztő Nevelés-Oktatást Végző Iskola és Kollégium Könyvtára.

A címlapon Fige Florentina *The real beauty* c. munkája.

Felelős kiadó: Hományi Péter

Kapcsolat: homanyi.peter@mozgasjavito.com
Budapest, 1145 Mexikói út 59-60.

© Mozgasjavító EGYMI, Budapest, 2026.

TARTALOM

Hományi Péter: Szárnyak 5

Somogyvári Izabella: Szerelem 6

Lady Robin Hood: A néma szorítás 9

Interjú Almási Zsófiával a II. MEX-faktor nyertesével 11

Csordás Ákos: A matróz, a könyvtáros és az ördög 12

Takács Lilla: A valóság 19

Dolányi Milán könyvajánlója 22

SZÁRNYAK

írta: Hományi Péter, könyvtáros

Közel két év után újra olvashatjuk a MEX-Magazint. Megújult külső, új formátum, újszerű tartalom. Míg korábban az iskola életével kapcsolatban is hírt adott a lap idén ki zárólag művészeti magazinként működik tovább.

Egyrészt versek, novellák másrészt csodálatos műalkotás ok, rajzok, festmények várnak arra, hogy minél szélesebb körben megismerjék őket. Ez a szám, úgy hiszem bizonyítéka annak, hogy jelentős művészeti műhelymunka folyik az iskolában, és van mire büszkének lennünk, van mit megmutatnunk. A szó és a kép önmagáért beszél.

Olvasom, nézem ezeket a munkákat és megrázó mennyi érzelmet, mennyi gondolatot sűrítettek az alkotók minden egyes munkába. Az ifjúság hatalmas erő. Ezek a fiatalok mindent először tapasztalnak meg, és sok esetben először próbálják ki magukat különböző szerepekben, hivatásokban. Az iskolának pedig – meggyőződésem szerint – kötelessége támogatni a gyerekeket ebben. Azért tanítunk, hogy ezekhez az első alkal makhoz szárnyakat adjunk. A MEX Magazin is ezért jött létre, hogy helyet adjon az első – és sokak esetében sokadik – szár nypróbálgatásoknak.

Kedves diákok, olvassák, csodálják társaik munkáit és tegyék próbára magukat! Tiszteljenek meg a bizalmukkal, küldjék el, az elkészült munkáikat!

Kedves olvasók! Fogadják szeretettel ezeknek a fiataloknak a munkáit!

Jó szórakozást!

A 4-5. oldalon Bende Lia (7.a) munkája látható.

SZERELEM

írta: Somogyvári Izabella, 11.a, grafika: Bende Lia 7.a

Szerelem szava csendben visszatér,
szívem mélyén halk emlékként kísér.
Torkomban ül egy kimondatlan nyom,
neved visszhangja bennem dobbanó lom

Hiányod ég, mint bennem élő vágy,
hozzád húz minden égő, örök álmom.
Ha rád nézek, megáll a körülöttem az éj,
csended árnya körém fonódik, csendes fény.

Kimondom már: szeretlek, értsd meg most,
hiányod bennem minden percben forró rost.
Hiányzik rég a rám hajló kezed,
és bennem él örökké szíved meleg ege

Hiányzik a mosolyod, mely értem született meg,
hiányzik szemed fénye, hol megszűnt a világ, mikor belenéztem rég.
Hiányzik csókod melege, az a csendes tűz,
melyben egyszer már otthon voltam, s lelkem teljesen elűz.

Most már csak emléked maradt, és bennem él a hiány lassú lélegzete,
egy érzés, mely nem múlik, nem halkul, nem fárad, örök remegése.

Csak él tovább, mélyen, kimondhatatlanul,
mint a szerelem, mely megmarad,
amikor már nincs, akihez tartozzon,
s a szív mégis érted dobban újra, hallgatagon.

A NÉMA SZORÍTÁS

írta: Lady Robin Hood, grafika: Fige Florentina 9.a

Csak egy pillanat
és már is zúgó örvények
zártak csúfos lánccal,
melyet rozsdás lakat
sújt engem a bús sötét mélybe.

A mély hatalom, ami
átveszi egész testem,
remegés, ami gyengévé
tesz, mint őszi nyárfalevél.

A tüdő is csak sikít és rí
jajveszékelve olyan szoros, mint
múlt századok iszonyatos
fojtó fűzője, mely kalitkába zár.

Egy-egy apró pillanatfoszlány,
amely szemrebbenés alatt semmi,
csak sötét éj, amibe beleveszek.

Gyengeség forgatja-e világot,
s benne mindenkit, aki csak él.
Egy pont, ami elől senki nem
menekülhet!

"A MEX-FAKTOR JÓ ALKALOM ARRÁ, HOGY MEGMUTASD MIRE VAGY KÉPES"

az interjút készítette: Hományi Péter, Fotó: Kiss-Kovaltsik Mónika

Iskolánk előadóművészeket felsorakoztató házi vetélkedőjént a MEX-faktoron idén Almási Zsófia 10.a osztályos gimnazistánk nyerte el a fődíjat. Ebből az alkalomból készítettünk vele interjút.

Másodszor szerepelt a MEX-faktoron, tavaly is dobogós lett, de idén elnyerte a zsűri fődíját. Mi a titka?

Igazából nincs semmilyen „titkom”. De szívesen elmondom, hogyan készültem fel a rendezvényre: Kb. egy hónappal az esemény előtt elkezdtem készülni. Ez nagyjából egy 15 max. 30 perces „bemelegítésből” állt, amikor olyan számokat hallgattam, amiknek tudtam a szövegét és felénekeltem őket. (Néhányszor elég magas hangokat sikerült megütnöm, meg is lepődtem rajta :) Egy kis érdekesség: gyakran szoktam úgymond „freestyle” énekelni, amikor egy instrumentális zenére éneklek rá a saját szövegemet (amit általában spontán találok ki és eléggé jól is sikerülnek) Ezt akár tekintheti válasznak a második kérdésre is.

Hogyan készül az eseményre? Kik segítik, vannak-e olyanok, akiktől visszajelzést kap, hogy jó úton jár?

Általában apukámtól és az ikertestvéremtől, Nórától kapok visszajelzéseket, akik hasznos tanácsokkal látnak el.

Mi a véleménye magáról a rendezvényről?

Szerintem a MEX-faktor egy nagyon jó alkalom arra, hogy megmutasd mire vagy képes és így jobban megismerjenek az emberek, megtud-

ják mi érdekel igazán, mi a szenvedélyed. (Nem mellesleg a lámpalázat és a szorongást is csökkenti)

Mit tanácsol azoknak, akik szeretnének elindulni jövőre?

Végül, de nem utolsó sorban, néhány tanács azoknak, akik a jövőben el szeretnének indulni a „versenyen”:

Légy bátor! Ne izgulj! Ne aggódj, ha elsőre nem érsz el dobogós helyezést. Ez nem egy országos, vagy nemzetközi verseny és ha nem sikerül vedd úgy, hogy van még hova fejlődni. Ne a negatívumokra koncentrálj, hanem arra, hogy hozd a legjobb formádat. Mindig van második esély.

Kezdj el kb. egy hónappal (vagy akár kettővel) készülni. Minden nap gyakorolj 15-30 percet, az utolsó szám mindig a kiválasztott dal legyen.

Mindig menj el mosdóba a verseny előtt. A nap folyamán igyál annyi vizet, amennyit csak tudsz. (de azért ne lyukaszd ki a gyomrod)

Amíg vársz, hogy sorra kerülj, halkan melegíts be. Vedd észre mikor hangzol hamsan és ismételd el azt a részt többször is.

Végezetül: Légy önmagad!

A MATRÓZ, A KÖNYVTÁROS ÉS AZ ÖRDÖG

írta: Csordás Ákos 9.a, grafika: Csirke Kiara 8.a

Történetünk egy poros könyvtárban kezdődött, amelyet pusztulásra ítélt az önkormányzat. Olyan balgaságokat választva támaszul, mint hogy az olvasási arány drasztikusan visszaesett, meg a városnak inkább sportcsarnokra, úszómedencére van szükség. Éppen ezért egy bús, áprilisi péntek reggelen levelet küldtek, az öreg könyvtárosnak, Göndör Bálintnak. A jó hírben álló idős férfi remegő kézzel, félve nyitotta ki a borítékot. A macskakaparással körbehányt papír szívrohamot hozott neki. Negyvennyolc éve vezette a helyiséget, és ezalatt egy különleges kapcsolatot épített fel a gótikus falak között rejlő könyvekkel. Már-már a barátainak, családtagjainak tartotta őket, és a 18005 kötet bármelyikének címét, szerzőjét, méretét, tördelését, nyomtatási hibáit fel tudta idézni. Épp ezért ez az üzenet úgy hatott rá, mint ha a testvérét ítélték volna akasztásbeni halálra. Az összeesés veszélye mellett elbotorkát az íróasztalához, és lerogyott a székére. Sírni szeretett volna, de már arra sem volt képes.

– Istenem! Miért? Miért? – az ég felé emelte összekulcsolt kezét. – Miért teszed ezt?

Ekkor lépett az épületbe Bálint jó barátja, Nádasdi Péter. Egy nyugállományba vonult matróz, aki annak idején a Fekete Császár nevű hajón szolgált. Itt ismerkedett meg Göndörrel, aki fiatal korában egyszer utazott a hajón. Akkor életre szóló barátságot kötöttek. Péter azóta kiöregedett vízi róka lett, és éttermet nyitott a könyvtár közelében, Vörös Csuka Fogadó néven. Gyakran borozgattak itt ketten délutánoként, beszélgetve az élet nagy dolgairól. Ahogy meglátta Bálintot sírni, rögtön odafutott.

– Bálint, a jó ég áldjon meg, mi történt? – kérdezte hangjában rettegéssel.

Az önkör...önkormányzat be akarja záratni... a... a könyvtárat. – a könyvtáros hangja meg-megcsuklott.

Odanyújtotta a levelet Péternek, aki gyorsan átfutotta.

– Ez nem lehet igaz! – toppantott a lábával. És ezt az iskola hagyja? A szülők hagyják?

– Lapozzon bele a jegyzőkönyvbe! Te voltál az egyetlen kuncsaftom évek óta!

Criske Kiara

A férfi elővett egy vastag, bőrkötéses irományt. Benne dátumok, szerzők, műcímek és ugyanaz a név: Nádasdi Péter. És ez így ment oldalakon keresztül, amíg a jegyzet közepére nem értek. Ott a sor megszakadt, jelezve többen még nem kölcsönöztek ki semmit. Péter már épp becsukta volna, amikor megakadt a szeme az utolsó feljegyzésen. Ott ugyanis nem az ő neve, de még egy nem is létező könyv címe szerepelt. Vörös tintával írták, melynek színe a vér színére hajazott. A következő volt olvasható:

SIEGFRIED HEINS:
A GYŰLÖLET MŰVÉSZE

– Bálint, nézd meg! – Nádasdi az orra alá nyomta a jegyzőkönyvet. – Ez a regény honnan van? Soha nem olvastam.

A könyvtáros csak nézte. Foltos homlokán hegységként képződtek a ráncok. Szeme szűkebb lett, mint a belvárosi járda.

– Nem emlékszem – hangzott a tőle furcsa kijelentés. Ez nincs benne abban az 18005 könyvben, amit fel tudok idézni. Az író viszont valahonnan ismerős. Egy...egy újságcikkből talán.

Odacsoszogott a könyvtár hírlapokat tartalmazó mappájához, fellapozta és ujját nyalogatva keresni kezdte a cikket tartalmazó lapot.

– Itt van! – fél óra kutatás után rábökött az egyikre. Volt régen egy Hegymászó nevű magazin. Ilyen ismeretterjesztő jellegű. Az egyik számukban, úgy rémlik csináltak ezzel a férfival egy interjút. Aha, megvan!

Kihúzta a többi közül a szebb napokat is látott lapszámot. A címlapon a felirat alatt egy idős, fehérhajú bácsi volt látható, mellette a vörös szalagcím:

INTERJÚ A NOBEL-DÍJAS NÉMET ÍRÓVAL, SIEGFRIED HEINS-CEL!

A férfi egy elegáns, vörös öltönyt viselt. Orrán négyszögletes szemüveg pihent. A szeme sötét volt, barna. Volt benne valami kísérteties. Valami nem e világi. Bálintot rossz érzés fogta el, amikor ránézett. Idegesen becsapta a magazint, mintha csak egy rémfilmlet látott volna.

– Ismerem őt. Határozottan ismerem őt. – Nádasdi dűnnyögött. Én is tudom, kiről van szó. Így már igen! Szerencsétlen.

– Hogyhogy szerencsétlen? – kérdezte a könyvtáros.

– Tudod... – kezdte a matróz. – Amikor a Fekete Császáron szolgáltam, kirendelték a hajónkat messze Finnországba. Ez valami német parancs volt, de értelmes csatát nem vívtunk. Arra viszont jó volt, hogy megtanuljunk északi körülmények között élni. A látásunk akkoriban kiélesedett, amit a folyamatos hóvihar indokolt. Ezért lehetett az, hogy észrevettem a vízben úszó testet. Riadóztattam a hajót, és kimentettük a szegény párát. A teste hideg volt mint az éjszaka. Bőre bekékült, arcán véres sebek nyomai éktelenkedtek. Egy közeli zátonyról ugorhatott a vízbe,

de elvétette, és előbb a kőre érkezett, majd ájultan vagy holtan esett a tengerbe. Német katonai ruhát viselt, a parancsnokok ruháját. Emlékszem ott volt rajta az az átkozott jelvény. Ő volt az. Határozottan Siegfried Heins volt az! De mikor írhatta a rejtélyes regényt, és ki kölcsönözte ki?

Újra a jegyzék után kapott. A sok Nádasdi közül kikereste a kakuktktojást.

– Ez lesz az! L.A. A faluban nincs L.A.!

– Ahogy a faluban nincs egyetlen más olvasó ember sem! Végülis, minek keressük ezt az embert, a könyvtárat úgyis bezárják.

Ebben a percben újra kopogtattak az ajtón. Egy elegáns öltözetű öregúr rontott be, mint a szélvihar. Kezében bőrből készült aktatáska. Meg sem várta, míg a két ember köszönt vagy beinvitálta volna őt, odasétált az asztalhoz, és lecsapta rá a táskát.

– Jó napot kívánok! Nevem Lóránt Asztrik, az önkormányzattól jöttem. Ön ugye Göndör Bálint, a hely vezetője?

– Igen, én vagyok a könyvtáros – felelte Bálint, és mély gyűlölettel nézett a férfira.

– Megkapta ugye levelünket, melyben tájékoztatjuk Önt, hogy e telken sportcsarnokot szeretnénk létesíteni?

– Igen, megkaptam! – Göndör feje vöröslött.

Az öreg matróz, aki eddig gondolkodott, most megszólalt.

– Bocsánat uram, el tudná mondani még egyszer a nevét?

– Lóránt Asztrik – a férfi furán nézett rá.

– És mikor költözött ide?

– Mi köze hozzá? Amúgy, most szerdán.

– És mi is az Ön foglalkozása?

– Mint említettem az önkormányzattól jövök!

– De ott mit csinál?

– Uhhh... jegyző vagyok! – Asztrik fején tojást lehetett volna sütni. És azért jöttem, hogy megkérjem Önöket, tűnjenek el innen. Holnap reggel megkezdjük az átalakítást!

– Ne olyan hevesen, barátom! – Péter előkotort a zsebéből egy pipát és egy zacskót.

A zacskóból dohánylevelet tömött a pipába, és nyugodtan megkérdezte:

– Van gyufája, jegyző úr?

Lóránt egy darabig falfehér képpel bámulta, majd belekotort a zsebébe és egy skatulyát. A Yellowstone-t ábrázoló dobozból Nádasdi kihúzott egy gyufát, amivel együtt Asztrikban is megtette ugyanezt. Elégedetten rágyújtott, és ráérősen pöfékelt.

– És mit is akarnak ezzel a könyvtárral? – kérdezte.

– Ledózerolni.

– És miért?

– Ifjúsági Sportcentrumot akarunk ide építeni.

– Aztán minek?

– Hogyhogy minek? Hát... az ifjúság mia...

– Ne is folytassa Jegyző úr! Világossá vált számomra, hogy ön egy utálatos féreg, aki a közjó ellen cselekszik. Ebben a városban hol élnek fiatalok? Azok rég bementek Budapestre. A sportcsarnok vagy sportcentrum csak egy sánta lábakon álló alibi, hogy a e könyvtárat, a Tudás és a Művészet zászlóshajóját eltiporják. De mi ezzel harcolni fogunk! Úgyhogy szépen kérem, mondja el mit akar e hely halálából, és húzzon a fenébe!

Asztrik szóhoz sem jutott. Őt így még soha nem alázták meg. Szétvetette a düh.

– Maguk hülye falusiak! – orgánuma elmélyült és gépiesebb lett. Ha nem hallgatnak a Törvényre, akkor eljött a Törvénytelenység ideje! Azt hiszik tényleg Sportcsarnokot akarunk építeni? A fenét! Nekem Siegfried Heins végrendelete kell!

A heves ordibálásban feldöntötte a táskáját, amiből kiesett A gyűlölet művészete. A könyv, aminek a könyvtárban lett volna a helye, de nem volt.

– Mit csinál maga, ember? – kérdezte Göndör. – Az... az. ott...

– A nem létező könyv. De létezik! Jól memorizáltad az itt található könyveket a fejedben, de emlékszel a pincére?

Bálint fejébe emlékfoslányok törtek. Ez a férfi és ő áll egy pincebejárat előtt. Ő olajlámpát tart a kezében.

– Igen, jól emlékszel. Siegfried Heins, a nagy tudós és szellemkutató itt építette meg irodáját a könyvtár alatt. Nagy dolgokat művelt. Lelkekkel beszélt, szellemekkel harcolt, igazi sámán volt. De végzett egy kutatást, amibe belehalt. Át akarta transzportálni magát a pokolba, hogy legyőzze Lucifert. De belehalt! Évekig dolgozott ezen, és minden tapasztalatát ebbe a könyvbe írta le. Beleírt egy módot is, hogy lehetne őt visszahozni a halálból, de ehhez szükségem van az irodára és a végrendeletre!

Göndör ekkor feltette a legfontosabb kérdést:

– És vissza akar ő jönni a halálból?

– A könyvbe leírta nekem!

– Hogy szerezte meg a könyvet? – tudakolta Péter.

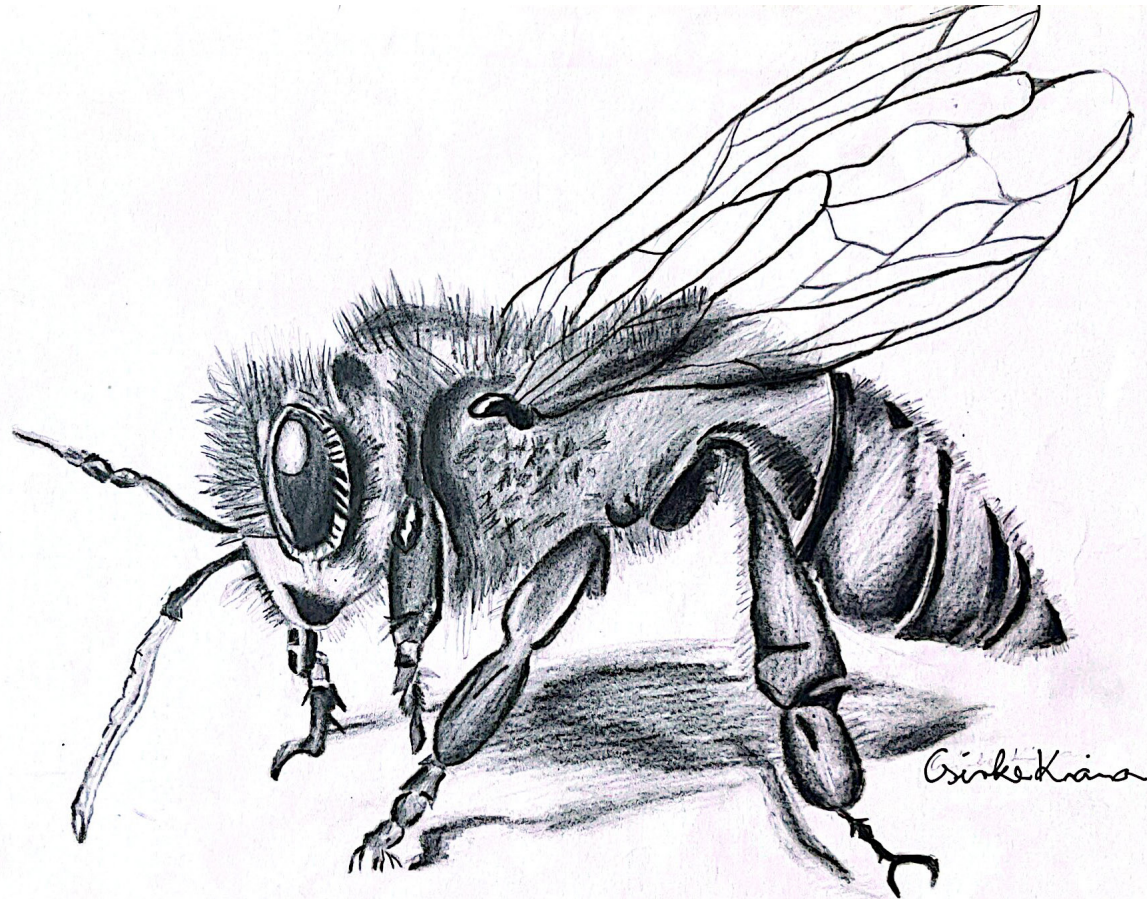
– Elloptam! Simán bejöttem, és elvittem! Ez az én hagyatékom! Direkt ellátogattam ide, építésmérnöknek álcázva magam. Akkor maga együgyű megmutatta a pincét. Ha nem haragszanak meg, akkor most pedig megyek...

Ezzel a pinceajtónál termett, és puszta kézzel feszítette szét a fatákolmányt. Leugrott a lyukon, és eltűnt a szemük előtt.

– Ezt megszállta az ördög! – szitkozódott Nádasdi. – Hogy máshogy lehet ilyen erős?

– Nem tudom, de kiderül. – Bálint követte Heins-t a pincébe, Péter a nyomában.

Bent sötét volt, hideg, és nedves. Valahol valami csöpögött. Távolodó, futó léptek visszhangoztak. Siegfried messze járt. Egész életében erre készült. Gond nélkül védte a kanyarokat, és elért a titkos ajtóig. A keze remegett, a szíve erősebben vert, mint egy részeg pankrátor. Előkotorta a nyakláncra erősített családi kulcsot, bedugta a zárba, elfordította, és lenyomta a kilincset.

A Heins-iroda, pontosabb nevén Heins Természetfeletti Kutatóintézet jóval a könyvtár előtt épült. Földfelszín feletti része normális patikaként szolgált, föld alatti része pedig a HTK központjaként. Amikor Siegfried Heins meghalt, az épület felső részét patikából könyvtárrá alakították, az alsó részről pedig senki nem tudott, csak Siegfried fia. Az összes irat a fiókban. Az összes műtárgy úgy állt ott lent, ahogy az idősebb Heins hagyta, amikor elment a háborúba. A fia, Otto pár könnycseppet is elmorzsolt, ahogy belépett a helyiségbe. Szürke kőfalai voltak, és berendezése egy fotelből és egy íróasztalból állt. Otto odalépett az utóbbihoz, és kihúzta a fiókját.

Bár tudta, mi vár rá, mégis elakadt a lélegzete. Apjának összes kézírata ott feküdt előtte. Felismerte a kissé ronda, kacsaringós betűket. Gyorsan elővette a Gyűlölet Művészetét, és fellapozta. A 67 oldalon megtalálta, amit keresett. Heins utasításait. Az útmutatás eltért a könyv nyomtatott betűitől. Tollal írták a margóra, és így szólt:

„Jegyzeteim közt keresd meg, mely a Családi Szeretetről szól, és olvassd fel hangosan azt a verset, amely rá van írva, és akkor életre kelek előtted!”

Otto megkereste a verset, és elkezdte hangosan szavalni:

A családi szeretet, nagyobb mint a Föld.

A családi szeretet begyógyít sebeket.

A családi szeretet összeforrasztja a csontokat.

A családi szeretet feltámasztja a halottakat.

Először egy percre sem történt semmi. Csend támadt. Hangos csend. Majd a falak remegni kezdtek, dübörgött a padló, mintha földrengés rázna volna meg.
– Ebből baj lesz – szólt csendben Bálint.

A termet fény világította meg, és a plafon közelében egy lebegő alak teste körvanalazódott. Előbb izmai lettek, aztán csontjai. Fehéren izott minden porcikája. Teljesen meztelenül, némán lebegett.

– Te... te vagy az, apa? – Otto eltakarta a szemét, annyira megvakította az izzó alak látványa.

A férfi nem felelt rögtön. Majd megszólalt.

– Otto, miért bolygatsz a halottakat? Nem lenne neked inkább értelmesebb az élettel foglalkozni, amíg lehet?

Arca megvonaglott. Teste elsötétült, és füstté alakult.

– Nem tetszik ez nekem, nagyon nem! – Göndörék menekülőre fogták.

A fekete szmogban két vörös szempár égett.

– Apa mi történt? – kérdezte Otto, de már késő volt.

Egyes papok és szellemkutatók szerint az eset egyszerű. Siegfried Heins-t halála előtt megszállta egy démon, ami tragédiája után nem engedte a túlvilágra. Sem a mennybe, sem a pokolba. Még a purgatóriumba se mehetett be. Ott maradt hát a Földön, szellemalakként. De a démonok sem szeretnek halottakban élni, és az első adandó alkalommal átszállnak egy élő emberbe. Ez történt itt is. A gonosz átszállt Otto Heins testébe, akiben nyugodtan élhetett volna, de Otto az esettől szívrohamot kapott, és elhunyt. A hullát elszállították a könyvtárból, Siegfried szelleme pedig nyugodtan a mennybe mehetett. A történetek után Göndör Bálint könyvtáros nyugállományba vonult, és Nadasdi Péterrel együtt úgy döntöttek, elégetik Siegfried Heins könyvét, *A gyűlölet művészetét*. Túl veszélyes volt az az emberiség számára. A történeteket ezután sok időig mesélték Vörös Csuka Fogadóban, ahol persze senki nem hitt nekik.

VÉGE

A VALÓSÁG

írta: Takács Lilla 9.a, grafika: Fige Florentina 9.a

Tegnap este kimentem sétálni. Egy olyan 17 éves fiúval, mint én, nem sok minden történhetne itt, egy alabamai kisváros melletti erdőben. Mindig szerettem kijárni ide. Főleg, mert általában teljesen üres az egész környék, viszont ezúttal minden teljesen más volt. Szembejött velem egy nagyon furcsa lány. Ismerős volt valahonnan, és bár nem tudtam, honnan, mégsem éreztem idegennek. Azelőtt sosem beszéltem vele, mégis, amint ránéztem, rögtön éreztem: Van benne valami megmagyarázhatatlanul pozitív. Csak a tekintetét láttam, melyből áradt a jóság, szíve pedig olyan tiszta volt, hogy az szinte lehetetlennek tűnt. Nem ez volt az egyetlen, amit észrevettem. Sőt, sokkal több volt annál, mint amit az egyszerű emberi tudat képes lenne megérteni. A szemeiben nem csak egy embert láttam. Nem egy törékeny porhüvelyt, amely száz éven belül valahogyan hirtelen szertefoszlik majd, miután elragadta a halál. Korántsem. Lelkében ragyogó fényt, örök reményt hordozott. Legalábbis ezt hittem, amíg meg nem szólított. Már majdnem továbbment, végül azonban megállt előttem, felém fordult, úgy, mintha pontosan tudta volna, hogy kíváncsian figyelem, majd így szólt:

– Ki vagy? Ismerjük egymást?

– Mark vagyok. Még sosem beszéltünk, de olyan ismerősnek tűnsz... Csak, tudod... Sötét van, nem igazán látom az arcod. És... hogy is hívnak? – kérdeztem végül, kissé furcsán érezve magam a szituáció miatt.

– Ne aggódj, már hozzászóktam, hogy az emberek meglepődnek, ha meglátnak – válaszolta egyszerűen, majd lassan közelebb lépett. Először azt hittem, nem látok jól, aztán rájöttem: Ez nem ilyen egyszerű, ugyanis, a lányra nézve tudatosult bennem, hogy egy fekete árny fedi az arcát, ezért lehetett, hogy elsőre is csak a szemeit láttam. – Tessék. Bámulhatsz. Elfuthatsz. Amit szeretnél, úgyis mindent láttam már.

– Miről beszélsz? Miért futnék el? – kérdeztem csodálkozva.

– Hát nem látod?

– Igen, de... Mi történt veled?

– Gondolkoztál már azon, mi történne, ha az életben mindig kizárólag mások jóllétével foglalkoznál, a sajátoddal soha?

– Most miért mondod ezt?
– Mert én a saját magam kárán tanultam meg. Ez lett belőlem.
– Várj, hogy érted? – döböntem le teljesen.
– Mindig csak adtam, de sosem kaptam vissza. Az emberek mindig csak a jót látták bennem. Én voltam a jólelkű. Az, aki mindig ott van, aki mindig segít, akit ki lehet használni. Sokan meg is tették, én pedig hagytam. Naiv voltam. És hogy mivel fizettem érte? A lényemmel. Önmagam elkárhozott kísértete lettem. Az igazság az, hogy amiről egyesek azt hiszik, áldás, valójában a legnagyobb átok. Ilyen a túlzott jószág is. Minden csak látszat. A látszathoz pedig hamis meggyőződések születnek, amik épp olyan ártalmasak, akár a méreg. És ha megfogadsz egy tanácsot: ne veszítsd el az irányítást! – mondta a lány, majd megfordult, és alakja lassan, lebegve eltűnt a sötét tájon. Ő megnyugvásra lelt, mert valaki megértette, ami igazán fontos az életben, én pedig alaposan elgondolkodtam a szavain. Minden világossá vált, és már a nevét sem kérdeztem volna meg újra. Nem számított. Mert halott volt.

KÖNYVAJÁNLÓ

írta: Dolányi Milán S.a

GÁRDONYI GÉZA:
A láthatatlan ember

Fordulatos, izgalmas olvasmány Gárdonyi Géza regénye, a Láthatatlan ember. A történet a hunok idején játszódik. A főszereplő egy rabszolga, Zéta, aki sok dolgon megy keresztül.

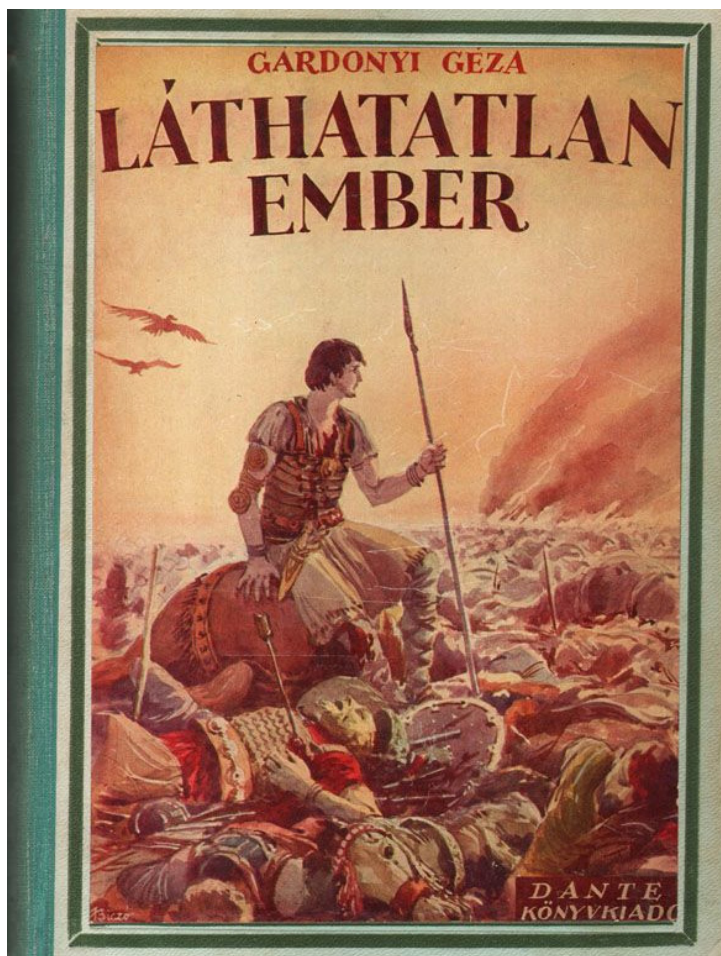
Először apja eladja rabszolgának, mert annyira szűkölködnek, végül a sors úgy hozta, hogy Priszkoszhoz került, aki fiaként gondoskodott róla. Úgy összenőttek, hogy miután Zéta rabszolgasága letelt, ott maradt hálája jeléül szolgálni, mert sokat köszönhetett neki: megtanította írni és olvasni, ami egy rabszolga számára nagy kiváltság!

Egy nap az urának a hunokhoz kellett utaznia a nagyurakkal. Priszkosz megengedte Zétának, hogy vele mehessen, mint az ő jobb keze. Zétát érdekelte a hun nyelv, ezért

útja során beszélgetett egy kihurcolt hun rabszolgával. Az ifjú elmesélte, hogy milyen a hunok vára, az épületek és a király, Attila. És persze mesélt a hun lányokról is. Őt is azért hurcolták a király elé, mert rabszolga létére megszólított ez nemes kisasszonyt. A lány

neve Emőke volt. Sokat mesélt róla, de útjaik elváltak, Zéta kíváncsiságát viszont felébresztette a lány iránt. Tényleg ennyire szép?

Hogy Zéta látja-e valaha Emőket derítsétek ki! Jó olvasást!

2026. JÚNIUS 12. 10 óra,
KISZSIBONGÓ

Író,
rockzenész,
kerekszékes
művész!

Híró Szabóles
a Mozgásjavítóban